

VÝROČNÍ ZPRÁVA

**o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2017 v oblasti poskytování informací
podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů**

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2017 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku.

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2017 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 6/2017 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy.

Za rok 2017 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem 757 žádostí, poskytnutím informace bylo vyřízeno 387 žádostí, rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno 377.

Pro ilustraci uvádíme porovnání počtu podaných žádostí o poskytnutí informace za sledované období:

Rok	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Počet žádostí	47	148	161	257	456	438	456	370	446	467	757

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno 74 odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které hlavní město Praha vynaložilo v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a rozhodnutí Magistrátu jako nadřízeného orgánu městským částem hlavního města Prahy (dále jen „městská část“) byla předmětem těchto soudních řízení:

- 1) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 5 A 103/2014 -76-80 – uhrazeny náklady soudního řízení ve výši 13.200,- Kč
 - externí právní služby nebyly využity, náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu.
- 2) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 8A 95/2017-69 – uhrazeny náklady soudního řízení 3.000,- Kč
 - za právní zastoupení bylo doposud vynaloženo 28 677,- Kč, náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu - podaná kasační stížnost.

V roce 2017 byla uhrazena částka 113,84 Kč jako úrok z prodlení ve věci úhrady nákladů soudního řízení 11 A 166/2012.

Rozsudky Městského soudu v Praze vydané v roce 2017 jsou v příloze č. 2.

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

e) Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Na Magistrát bylo podáno 26 stížností na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

f) Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o 52 odvoláních proti rozhodnutím městských částí o odmítnutí žádosti a o 69 stížnostech proti postupu městských částí při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. V oblasti ochrany před nečinností vydal Magistrát dle §80 odst. 6 Správního řádu 1 usnesení.

Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Důvod podání stížnosti na postup městských částí:

§ 16a odst. 1 písm. a)0

§ 16a odst. 1 písm. b) 17

§ 16a odst. 1 písm. c)40

§ 16a odst. 1 písm. d)12

Celkem **69** stížností.

Vyhovění stížnosti městskou částí:

§ 16a odst. 50

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):

§ 16a odst. 6 písm. a)32

§ 16a odst. 6 písm. b)31

§ 16a odst. 7 písm. a)2

§ 16a odst. 7 písm. b)2

§ 16a odst. 7 písm. c)2

Důvod podání stížnosti na postup Magistrátu:

§ 16a odst. 1 písm. a) 0

§ 16a odst. 1 písm. b)17

§ 16a odst. 1 písm. c)5

§16a odst. 1 písm. d) 2

Celkem **26** stížností.

Vyhovění stížnosti Magistrátem:

§ 16a odst. 5 4

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):

§ 16a odst. 6 písm. a)12

§ 16a odst. 6 písm. b) 8

§ 16a odst. 6 písm. c)2

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyně Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce [redacted], bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem v Chýni, Západní 449, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2014, čj. PR/OKC/3/031/2014,

takto:

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 4. 2014, čj. PR/OKC/3/031/2014, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 7. 3. 2014, čj. MCP6 015327/2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupně Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.**

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále též „povinný subjekt“) ze dne 7. 3. 2014, čj. MCP6 015327/2014, kterým byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 2. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkající se výše platů, poskytnutých odměn a dosaženého vzdělání u vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6 (dále též „dotčené osoby“).

Žalobce v žalobě nejprve podrobně popsal průběh řízení před správními orgány. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť odporuje ustálené judikatuře; žalobce se totiž dotazoval na vedoucí pracovníky povinného subjektu, nikoli na jeho řadové zaměstnance. Doplnil, že pokud zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje stanoví, pak se jedná o poskytnutí oprávněné a otázka kolize mezi poskytnutím informací a ochranou osobních údajů je vyřešena. Správní orgány se nesprávně zabývaly testem proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu osobních údajů, který již v obecné rovině provedl Nejvyšší správní soud, a opomněly provést test veřejného zájmu. Dle žalobce se má vycházet z principu presumpce publicity, tedy že posuzované údaje mají být zveřejněny vždy a teprve v rámci prováděného testu veřejného zájmu má být posuzováno, zda u části z nich přece jen nepřevažuje ochrana soukromí před veřejným zájmem. Žalobce doplnil, že o jím uplatněné námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, a o jeho žádosti tak rozhodovala osoba, vůči níž námitka podjatosti stále trvá. Žalobce dále nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a proto nemohl v rámci správního řízení uplatnit svá práva. Z uvedených důvodů navrhl žalobce soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve namítl nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby a následně zopakoval a rozšířil svou argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že Úřad pro ochranu osobních údajů považuje zveřejnění požadovaných informací za zakázané a ukládá za toto jednání pokuty. Zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanoví povinnost zveřejňovat informace o platech zaměstnanců správních orgánů, zároveň za toto neposkytnutí nestanoví sankci. Nevyhoví-li žalovaný předmětné žádosti o informace, nespáchá správní delikt, neporuší práva nevinných třetích osob a pouze neuspokojí zvědavost žadatele; škoda na lidských právech a finančních prostředcích povinného subjektu se tak blíží nule. Přisvědčit názoru žalobce pak znamená, že pracovníci veřejné správy mají nižší právní ochranu svého soukromí než pachatelé trestných činů. Zdůraznil, že požaduje, aby se soud zabýval případem komplexně a neposuzoval předmětnou žádost o informace odděleně od další činnosti žalobce, který žalovaného a povinný subjekt zahlcuje desítkami a stovkami nesmyslných podání, tj. jedná šikanózně a zneužívá svého práva. Žalovaný dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 11A 166/2012, jímž soud obdobnou žalobu v obdobné věci zamítl. V závěru znovu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby podanou žalobu odmítl, popř. zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci ústní jednání konané dne 20. 10. 2017, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádostí o informace ze dne 20. 2. 2014 žádal žalobce povinný subjekt na základě zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací:

- 1) o výši platu vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6,

- 2) o celkové výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6,
- 3) o poskytnutí dokladu (popř. jeho kopie) o dosaženém vzdělání, kterého dosáhl vedoucí právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6.

Rozhodnutím povinného subjektu byla žádost žalobce odmítnuta s tím, že žádost svým obsahem zasahuje do základních lidských práv a svobod zakotvených v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, aniž by objektivně a jednoznačně poskytla informace o hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky. Po provedení testu proporcionality hodnotil povinný subjekt právo na ochranu soukromí výše než právo na informace.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí povinného subjektu. V odůvodnění uvedl, že zaměstnance veřejné správy nelze podřadit pod pojem příjemce veřejných prostředků, s nimiž operuje § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Vztah zaměstnance a zaměstnavatele (byť je jím územní samosprávný celek) je vztahem soukromoprávním. Není proto možné, aby se u zaměstnanců územních samosprávních celků zveřejňovaly jejich platy a odměny, zatímco mzda zaměstnanců v soukromé sféře zveřejňována být nesmí. Zveřejnění požadovaných informací by tak bylo v rozporu s právem na ochranu soukromí fyzických osob, bylo by diskriminační. K judikatuře správních soudů pak konstatoval, že není pro danou věc závazná, neboť právní řád není založen na precedentech. Dle žalovaného se v daném případě se střetávají dvě práva – právo na informace a právo na ochranu soukromí, přičemž právní výklad i judikatura v takových případech ukládá provedení testu proporcionality. Po jeho provedení dospěl žalovaný k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených dotčeným osobám není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků) a znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob. Ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se tak nevztahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. V otázce dosaženého vzdělání žalovaný shodně s povinným subjektem konstatuje, že požadované informace jsou z hlediska účelu zákona o svobodném přístupu k informacím irelevantní. Doklady o dosaženém vzdělání dotčených osob jsou listinami, které vznikly bez použití veřejných prostředků a které byly povinnému subjektu předány soukromými fyzickými osobami, které jsou jejich vlastníky a kterým zákon povinnost poskytnout tyto informace neukládá. Tvrzení žalobce, že věci rozhodovala podjatá osoba, je třeba odmítnout; povinným subjektem je územně samosprávný celek a jeho orgány, přičemž určení, jaký orgán bude žádost o informace vyřizovat, je jeho interní záležitostí. Námitka podjatosti je účelová a obstrukční, neboť osoba, již žalobce označil za podjatou, rozhodovala do dne vydání napadeného rozhodnutí o celé řadě věcně shodných žádostí žalobce o informace, v nichž žalobce námitku podjatosti neuplatnil. Žalovaný se tak z důvodu věcné nepříslušnosti námitkou nezabýval.

Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

V prvé řadě bylo na soudu, aby posoudil námitku žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Soud shledal, že žalobce byl oprávněn k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, tj. úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V žalobě výslovně uvedl, že je přesvědčen o tom, že jeho nárok na poskytnutí požadovaných informací byl dán. Lze proto dovodit, že nevyhověním podané žádosti o informace bylo žalobci odepřeno jeho právo na informace. Ať již k tomuto odepření práva došlo v souladu s právními předpisy či nikoli (příčemž posouzení této otázky je předmětem tohoto soudního přezkumu), je zřejmé, že rozhodnutím povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a rozhodnutím žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí povinného subjektu došlo k přímému zkrácení práv žalobce. Navíc podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, bude aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.

Jádrem sporu je tedy posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl žádost žalobce o informace o dosaženém vzdělání a výši platu a odměn dotčených osob.

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, již se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše platu a odměny zaměstnance, jakož i informace o jeho vzdělání, tak povinný subjekt poskytne

jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

K otázce neposkytnutí informací o platu a odměnách dotčených osob soud uvádí, že střetem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že 1) se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevytvářejí konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Lze tedy shrnout, že žádosti o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků je možno nevyhovět (neboť by takový postup nebyl přiměřený zákonodárcem sledovanému cíli) pouze v případě kumulativního naplnění obou výše uvedených podmínek.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tak zásadně povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již samotným zákonodárcem s tím výsledkem, že došlo k upřednostnění práva na informace před právem na ochranu soukromí, resp. právem na ochranu osobních údajů.

V dané věci žádal žalobce informace o platu a odměnách vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o informace týkající se platových poměrů zaměstnanců územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a který svým zaměstnancům za jejich práci vyplácí odměnu z veřejných prostředků. Není pochyb o tom, že osoby, jejichž platových poměrů se požadovaná informace týká, jsou vedoucími úředníky. Podle § 2 odst. 5 zákona o úřednících územních samosprávných celků se vedoucími úředníky rozumí vedoucí zaměstnanci ve smyslu § 9 odst. 3 zákoníku práce; jsou tedy pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele, jsou oprávněni stanovovat a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Vedoucí pracovníky Úřadu městské části Praha 6 proto nelze s ohledem na náplň jejich práce podřadit pod výjimku ze zásady obecného poskytování informací o platech zaměstnanců hrazených z veřejných prostředků podle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ani pod výjimku dle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu (vyjádřeném v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62) by bylo možno poskytnutí informací odepřít pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace, již je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl zaměstnance placeného z veřejných prostředků poškodit (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť atp.). Ostatně povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích nic takového netvrdili a tato skutečnost nevyplývá ani z písemností obsažených ve správním spise. Zdejší soud má za to, že

za zneužití práva nelze automaticky považovat. dotazoval-li se žalobce na platové poměry jednotlivých úředníků povinného subjektu vícekrát či opakovaně. Pokud by žalovaný uvedené jednání shledal šikanózním, musel by svůj závěr v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnit, což se však nestalo. Možnost případného zneužití práva na informace naznačil žalovaný až ve svém písemném vyjádření k žalobě.

K otázce neposkytnutí informací (dokladů) o dosaženém vzdělání dotčených osob soud uvádí, že povinný subjekt i žalovaný ve svém postupu pochybili, když požadované informace žalobci neposkytli. Informace zahrnující osobní údaje se zásadně poskytují pouze se souhlasem osoby, již se týkají; výjimku z tohoto pravidla představuje jen § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Na daný případ se aplikuje výjimka uvedená pod písm. f), dle níž lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčené osoby, jedná-li se o osobní údaje zaměstnance veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti nebo o jeho pracovním zařazení. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46, informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“, neboť vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě a mají příčinnou souvislost s pracovním vztahem mezi zaměstnanci a orgánem státní správy.

Vzhledem k tomu, že se zde střetávají dvě základní lidská práva, a to právo žalobce na informace s právem zaměstnance územního samosprávného celku na soukromí, resp. na ochranu osobních údajů, bylo nezbytné provést test proporcionality a zhodnotit, které z konkurujících si práv za dané situace převáží. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, se test proporcionality skládá ze tří kroků: 1) kritéria vhodnosti, v němž soud zkoumá, zda institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, 2) kritéria potřebnosti, v jehož rámci soud posuzuje, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, která by se základních práv a svobod nedotýkala, a 3) kritéria proporcionality v užším slova smyslu, v němž soud porovná závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

Kritérium vhodnosti bylo splněno, neboť poskytnutím informací o vzdělání vedoucích zaměstnanců v řídicí pozici u územního samosprávného celku dochází k naplnění principu otevřenosti veřejné správy; žadatel o informace si tak bude moci učinit představu o profesní stránce konkrétního zaměstnance, tzn. o tom, zda má odpovídající odborné a kvalifikační předpoklady k řádnému výkonu své funkce. Účel práva na informace spočívající v účinné veřejné kontrole výkonu veřejné moci je tudíž naplněn. Kritérium potřebnosti je taktéž naplněno, jelikož jediným nástrojem sloužícím k dosažení předmětného cíle je žádost o poskytnutí informace na základě § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. V rámci třetího kritéria, při porovnávání obou dvou základních práv, vzal soud do úvahy zejména skutečnost, že informace o dosaženém vzdělání obou vedoucích zaměstnanců, tj. osob podílejících se na výkonu veřejné moci, tvoří součást profesní sféry jejich života, přičemž tato sféra náleží do sféry veřejné (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Veřejnosti tedy nelze upřít právo být informována o profesní sféře takových osob. Zdejší soud neshledal, že by se informace o dosaženém vzdělání (obsahující výhradně informace o tom, kdy, na jaké vysoké škole, v jakém studijní programu a v jakém studijním oboru byl konkrétní osobě udělen akademický titul) dotýkaly soukromého života dotčených osob natolik, aby je nebylo možné poskytnout. Jedná se totiž o informace, které lze dohledat ve veřejných zdrojích a které jsou patrné i z akademického titulu připojeného ke jménu.

Soud shrnuje, že poskytnutím takové informace nemohou dotčené osoby utrpět újmu na svých právech a do soukromého a osobního života vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6 tak nemůže být neoprávněně

zasazeno. Povinnost poskytnout informaci o dosaženém vzdělání dotčených osob ovšem neznamená, že povinný subjekt je povinen předložit přímo doklad či kopii dokladu o dosaženém vzdělání dotčených osob, které ostatně ani nemusí mít k dispozici.

Soud nevyhověl návrhu žalovaného na spojení věcí ke společnému projednání obsaženému v jeho vyjádření k žalobě. Nelze totiž pominout skutečnost, že žaloby, jejichž spojení se žalovaný dožadoval, byly na základě rozvrhu práce přiděleny k projednání různým senátům Městského soudu v Praze, a tedy že o nich musí rozhodnout příslušné senáty. V opačném případě by došlo k nepřipustné změně v osobách soudců, čímž by bylo prolomeno právo účastníků na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, čj. 11A 166/2012-63, je nepřipadný, neboť po vydání tohoto rozsudku došlo ke sjednocení, resp. upřesnění rozhodovací praxe, a to konkrétně vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, jehož závěry zdejší soud zmínil v odstavcích výše.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu podle § 78 odst. 1, 3 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobci v řízení před Městským soudem v Praze vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce advokátkou (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Mimosmluvní odměna činí v daném případě tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a tři režijní paušály po 300 Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3; celkem tedy 10.200 Kč. Náhrada nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen žalobci uhradit ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, tak činí 13.200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

Toto rozhodnutí ze dne 20. října 2017, č.j. 5A 103/2014-76-80 nabylo právní moci dne 6. listopadu 2017 a vykonatelnosti dne 7. ledna 2018. Připojení doložky provedl / provedla Sylvie Koskova dne 21. listopadu 2017.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci

žalobce

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy,
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2,
zastoupen advokátkou JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou
Zvolánkovou, se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 18

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017,

za účasti:

T a k t o:

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, se zrušuje.**
- II. **Žalovanému se nařizuje poskytnout informaci žalobci dle jeho žádosti ze dne 27. 1. 2017, resp. 4. 10. 2016.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:**I.****Základ sporu**

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 24. 5. 2017 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odbor hospodaření s majetkem, ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, kterým byla odmítnuta jeho žádost ze dne 27. 1. 2017 o poskytnutí informace týkající se majitele společnosti [redacted], jakožto akcionáře společnosti [redacted] podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se majitele společnosti [redacted], jakožto akcionáře společnosti [redacted] podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 téhož zákona. V odůvodnění žalovaný uvedl, že dne 3. 5. 2017 obdržel stanovisko dotčené osoby, která nevydala souhlas s poskytnutím požadovaných informací. Poskytnutí informací přes opakovaný výslovný nesouhlas dotčené osoby není možné.
3. Žalobce o uvedenou informaci požádal písemně nejprve dne 4. 10. 2016 osobním podáním na podatelně Magistrátu hl. m. Prahy a vzápětí mu byla odmítnuta rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-10/ODK-2016, vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014, č. j. 10 As 59/2014-41, a věc vrátilo k novému projednání.
4. Žalobce o uvedenou informaci požádal znovu písemně dne 27. 1. 2017 osobním podáním na podatelně Magistrátu hl. m. Prahy a posléze mu byla opět odmítnuta rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP 336496/2017. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, opět vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo pro nerespektování právního názoru odvolacího orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a pro nerespektování postavení dotčené osoby v řízení. Poukázalo na to, že obdobnou otázku projednal v částečně srovnatelném případě Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 As 78/2014-41 a č. j. 7 As 202/2016-38. Věc vrátilo k novému projednání.

II.**Obsah žaloby a vyjádření žalovaného**

5. Žalobce ve svém podání namítal, že argumentace Magistrátu hl. m. Prahy je nesprávná, neboť zcela rezignoval na řádné vyložení podmínek pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nevypořádal se ani s právním názorem nadřízeného správního orgánu.
6. Žalobce namítal, že žalovaný zcela nepřipustně uplatnil jako důvod odmítnutí žádosti o informace odkaz na obchodní tajemství podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ačkoliv tento důvod nadřízený správní orgán odmítl již ve svém předchozím rozhodnutí.

7. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 7. 2017 navrhl žalobu zamítnout s tím, že informace, jíž se žalobce domáhá, má charakter „informace poskytnuté třetí osobou“, tj. dotčenou osobou a přitom nesouvisí s činností žalovaného, jakožto správního orgánu, na kterou by se vztahovala povinnost k poskytnutí informace. Žalovaný má za to, že se na tento případ vztahuje výjimka podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
8. Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 7. 12. 2017, při němž účastníci setrvali na svých původních stanoviscích.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. *Podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. (odst. 1) Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. (odst. 2)*
11. *Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
12. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014, č. j. 10 As 59/2014-41:

I. Vyhlášení výběrového řízení spočívajícího v hodnocení nabídek reagujících na záměr hlavního města Prahy pronajmout nemovitý majetek dle § 36 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (obdobně pak i dle § 39 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, či § 18 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích), a spojeného s tímto záměrem není sice stricto sensu zákonnou povinností, ale je naplněním zásady účelného, hospodárneho a transparentního využití majetku hlavního města Prahy (a obdobně majetku obcí a krajů).

II. Výběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto výběrovým řízením souvisejících neoddělitelně náleží; bez těchto informací by taková kontrola nebyla vůbec možná.

III. Nabídkou reagující na záměr hlavního města Prahy (obce, kraje) pronajmout nemovitý majetek dle § 36 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, vyjadřuje účastník výběrového řízení vyhlášeného tímto záměrem svou vůli podrobit se podmínkám výběrového řízení, a to včetně jeho veřejného charakteru; samotné podání takové nabídky tudíž představuje sdělení souhlasu s poskytnutím informace dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Nabídka obsahující náležitosti požadované vyhlášeným výběrovým řízením je proto informací, na jejíž poskytnutí existuje právní nárok. Selektivní přístup k poskytovaným informacím dle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím tím není vyloučen.

13. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. listopadu 2016, čj. 3 As 278/2015-44:
- I. V případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není ustanovení § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit stěžovatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl.
- II. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je možno ohledně vymezení účastníků řízení vnímat ve vztahu k § 69 soudního řádu správního jako určitý *lex specialis*.
- Ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nevyklučuje možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ignoruje přitom závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu, z něhož lze seznat, že informace povinným subjektem poskytnuty být měly, respektive mají. Za takovéto situace nelze po žadateli spravedlivě požadovat, aby znovu formálně vyčerpal příslušný opravný prostředek podle předpisů o správním řízení, jestliže rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k témuž procesnímu výsledku, kterého již jednou dosáhl.
15. Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Ve světle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu o žalobách proti rozhodnutím, jimiž byla odmítnuta informace podle zákona č. 106/1999 Sb., je nutno řídit se v určitých případech poněkud jinými zásadami, než jaké platí pro rozhodování o žalobách proti jiným rozhodnutím veřejné správy podle jiných právních předpisů.
16. Obecně totiž platí, zejména podle soudního řádu správního, že žalobou může být napadeno jenom konečné rozhodnutí ve věci. To znamená zpravidla rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo rozhodnuto v správní věci s definitivní platností. Zpravidla takovým napadeným rozhodnutím bývá rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání, popř. rozhodnutí o změně prvostupňového rozhodnutí.
17. Pokud jde o rozhodování ve věcech přístupu k informacím, dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu k některým podstatným odlišnostem. Vzhledem k tomu, že zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje v ustanovení § 16 odst. 4 zcela mimořádnou pravomoc pro správní soud, která se jinak netýká žádného jiného správního řízení, a to sice pravomoc za určitých podmínek rozhodnout ve věci samé. Obecně totiž platí, že pokud soud rozhodující o žalobě ve správním soudnictví shledá, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu je nezákonné nebo nepřezkoumatelné nebo jinak vadné, potom takové rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, tedy k novému rozhodnutí. Soud rozhodující ve správních věcech nevydává vlastní rozhodnutí ve správní věci, nýbrž pouze napadené rozhodnutí vydané v posledním stupni zruší a vrátí věc zpět do správního řízení, aby správní orgán rozhodnul sám znovu a řádně.

18. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ovšem soudu svěřuje zcela unikátní pravomoc posoudit, zda k odmítnutí žádosti o informace správním orgánem došlo z důvodů zákonem akceptovaných. Pokud soud dospěje k závěru, že nikoliv, potom má pravomoc nařídit povinnému subjektu, aby požadované informace poskytl. To znamená ve svých důsledcích prolomení zásady, že soud rozhodující ve správním soudnictví sám v správní věci nerozhoduje. Pokud jde o žádost o poskytnutí informace, je mu svěřena pravomoc uložit povinnému subjektu, resp. odvolacímu orgánu, rozhodnout tak, že přímo uloží povinnému subjektu požadované informace žadateli vydat.
19. Poprvé se zhodnocení této výjimečné pravomoci soudu projevilo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. ledna 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, v němž byla *expressis verbis* připuštěna možnost podat žalobu podle § 65 soudního řádu správního, tedy proti rozhodnutí správního orgánu, které není konečné. Jde o situace, kdy předchozí rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí informace bylo zrušeno a věc vrácena zpět do řízení před povinným subjektem, což v kontextu třetího nebo čtvrtého opakování tohoto rozhodovacího cyklu potom znamená, že takovéto rozhodnutí je obstrukčním jednáním. Za situace, kdy povinný subjekt odmítne poskytnout informaci a vydá o tom rozhodnutí, které následně je odvolacím orgánem zrušeno jako nepřezkoumatelné a věc je vrácena znovu k povinnému subjektu, který opět vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, zase s nepřezkoumatelným odůvodněním a opět dojde k tomu, že je jeho rozhodnutí zrušeno nadřízeným orgánem a vznikne tedy nekonečný koloběh. Za takového stavu věci Nejvyšší správní soud připustil, aby žalobce podal žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, byť ono rozhodnutí nebude rozhodnutím konečným, ale bude dalším několikátým v řadě o odmítnutí poskytnutí informace.
20. Následně Nejvyšší správní soud rozvíjel tyto názory dále, a pro situaci v inkriminované věci, o níž Městský soud v Praze rozhoduje nyní, našly svůj výraz v závěrech Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. listopadu 2016, čj. 3 As 278/2015-44, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není ustanovení § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit žadatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není třeba, aby žadatel o informace poněkoličké podával opět odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byla informace odepřena za stavu, kdy je z dosavadního průběhu věci zřejmé, že jeho odvolání, by bylo vyhověno, ale nevedlo by však k žádnému efektnímu výsledku, protože odvolací orgán by zrušil nevyhovující rozhodnutí povinného subjektu a věc by mu vrátil zpátky, ale situace by se znovu opakovala. Pro takový případ Nejvyšší správní soud připustil možnost, aby neúspěšný žadatel o informace podal žalobu přímo proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni. V inkriminované věci je nutno konstatovat, že přesně taková situace nastala.
21. Z obsahu správního spisu, který má soud k dispozici, je zřejmé, že žalobce dne 4. 10. 2016 podal žádost o informace, kdo je skutečným vlastníkem společnosti Safety Real investiční fond, který je podle výpisu z obchodního rejstříku stoprocentním vlastníkem společnosti Bohemians Real, a.s., vlastníkem stadionu Ďolíček, který má Magistrát hl. m. Prahy od této společnosti odkoupit. O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hl. m. ze dne 14. 11. 2016, kterým byla žádost odmítnuta. Rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitřních věcí rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušilo s tím, že důvod pro odmítnutí informace neshledalo a vrátilo věc k novému posouzení. Žalobce svou žádost o informaci ze 4. 10. 2016 poté oživil podáním ze dne 27. 1. 2017, kdy jenom připomenul, že žádá, aby mu bylo neprodleně sděleno, kdo je konečným vlastníkem

společnosti [REDAKCE]. Ve druhém kole opět Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 odmítl poskytnout informace s velmi stručným odůvodněním s tím, že poskytnutí požadovaných informací přes výslovný nesouhlas vlastníka společnosti [REDAKCE] není možné. Proti tomuto rozhodnutí Magistrát hl. m. Prahy žalobce opět podal odvolání, o němž bylo rozhodnuto Ministerstvem vnitra dne 12. 4. 2017, v němž Ministerstvo vnitra opět odmítlo závěry Magistrátu hl. m. Prahy a vrátilo věc k dalšímu řízení s tím, že důvody pro odmítnutí dány nejsou, a že otázku pojmu konečného vlastníka Ministerstvo vnitra už objasnilo v předchozím rozhodnutí a trvá na tom, že nejde o vlastníka nemovitosti atd. Jinými slovy, Magistrát hl. m. Prahy byl zavázán právním názorem nadřízeného odvolacího orgánu, jakým způsobem má s žádostí žalobce o informace naložit. Nicméně Magistrát hl. m. Prahy vydal i ve třetím kole dne 3. 5. 2017 rozhodnutí o odmítnutí, z něhož je zřejmé, že nerespektoval závazný právní názor nadřízeného odvolacího orgánu, a opět rozhodl, odmítl žalobcovu žádost

22. Městský soud v Praze má za to, že v inkriminované věci je dána přesně situace, na kterou dopadají závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 3 As 278/2015-44, kdy v důsledku toho, že Magistrát hl. m. Prahy, jakožto povinný subjekt odmítá respektovat právní názory a závěry nadřízeného orgánu, tedy Ministerstva vnitra, a rozhoduje bez jejich akceptování.
23. Nastala tedy situace, kdy žalobce byl oprávněn podat žalobu přímo proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, aniž by byl povinen předtím vyčerpat řádný opravný prostředek – odvolání a Městský soud v Praze přezkoumával, zda napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy bylo vydáno v souladu se zákonem a dospěl tedy k závěru, že nikoliv.
24. *Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání,*
25. Soud má za povinnost při tomto rozhodování zkoumat, zda existují nějaké důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný ve třech případech tvrdil existenci určitých důvodů proti poskytnutí informací, nicméně tyto důvody byly ze strany nadřízeného správního orgánu – Ministerstva vnitra, vyloučeny. Žádné jiné důvody Magistrát hl. m. Prahy netvrdil, a ani z kontextu věci se nenaznačuje, že by nějaké zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce mohly existovat. V inkriminované věci je nesporné, že Magistrát hl. m. opakovaně nerespektoval závazný právní názor nadřízeného orgánu a rozhodoval v rozporu s ním. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-10/ODK-2016, mj. odkázalo na bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 59/2014-41: *"Jak plyne ze shora uvedeného, výběrové řízení (byť jeho vyhlášení není stricto sensu zákonnou povinností) je naplněním zásady účelného, hospodárného a transparentního využití majetku hlavního města Prahy - tj. veřejných prostředků (srov. zde bod [36]) - stanovené v § 35 odst. 1 ve spojení s § 36 zákona o hlavním městě Praze (viz zde body [38] a [40]). Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., konstatoval, že "[d]o nabytí účinnosti novely [informačního zákona] provedené zákonem č. 61/2006 Sb. [...] platilo, že povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím je též, veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky". Tím tak zákonodárce zdůraznil explicitně, že otázka hospodaření s veřejnými prostředky je ve veřejném zájmu, že má podléhat veřejné kontrole." V podobném duchu se pak vyjádřil i Nejvyšší soud ve shora*

citovaném rozsudku sp. zn. 28 Cdo 3297/2008, ve kterém uvedl, že "hospodaření s majetkem obce musí být maximálně průhledné, účelné a veřejnosti přístupné"; Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, proč by závěr zde uvedený nebyl aplikovatelný i ve vztahu k hlavnímu městu Praze. Výběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto výběrovým řízením souvisejících neoddělitelně náleží; bez těchto informací by taková kontrola nebyla vůbec možná."

26. Městský soud v Praze hodnotí situaci v inkriminovaném řízení obdobně. Za tohoto stavu věci Městský soud v Praze je namísto požadované informace tak, jak je žalobce požadoval, poskytnout.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel zrušit žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2017 podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost. Současně žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy s odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. uložil, aby poskytl žalobci požadovanou informaci, kdo je skutečným vlastníkem společnosti [redacted] který je podle výpisu z obchodního rejstříku stoprocentním vlastníkem společnosti [redacted], vlastník stadionu Ďolíček, který má Magistrát hl. m. Prahy od této společnosti odkoupit. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch a jeho náklady činily 3.000 Kč na uhrazení soudního poplatku z žaloby.

P o u ě e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. prosince 2017

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Toto rozhodnutí ze dne 7. prosince 2017, č.j. 8A 95/2017-69-76 nabylo právní moci dne 11. ledna 2018 a vykonatelnosti dne 12. února 2018. Připojení doložky p provedla Jana Válková dne 29. ledna 2018.